

LA PATRIA CATALANA.

SETMANARI DE LITERATURA, CIENCIAS, ARTS E INTERESSOS LOCALS.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.

VALLS: trimestre. . rals 9.
Fora » . . . » 9 y 1/2.
Un número sol. . . . » 1.

ADVERTENCIA.

No 's publicará cap escrit sense la firma del autor com tampoch se retornarán los originals que no 's inserten.

PUNTS DE SUBSCRIPCIÓ.

VALLS: Administració carrer de San Olaguer, 11.
Barcelona: Teixidó y Parera, Pi, 6.
Los demás punts remetent l'import de la subscripció en sellos de correu

ANY II.

VALLS 24 ABRIL DE 1881.

NÚM. 12.

CRÓNICA.

La Junta de Govern del *Ateneo Tarracense de la Clase Obrera* ha tingut la galanteria d'invitarnos pera concórrer al acte de la distribució de premis del Certámen d'enguany, qual cerimonia tindrà lloch avuy á las deu del matí en lo Teatre Principal.

Aquesta Redacció accepta gustosament tal invitació y promet enviarhi un representant.

Contra lo acostumat en altres anys, enguany no s'ha celebrat la professó, anomenada *dels enamorats*, representant l'acte de trobarse Jesús y la Verge Maria despres de la resurrecció.

Lo ball particular que en lo passat Diu-
menge celebrá la Societat *Centro de Lectura*, se vejé favorescut de nombrosa y lluida concurrencia, passantse agradablement la nit.

No tan concorreguts estigueren los salons del *Casino Catalan*, hont se n'hi celebraba un altre.

Fou extraordinaria la concurrencia que sortí al camp á menjar la tradicional *mona*. La Vila quedá tan deserta que apareixia un poble abandonat. Apesar d'aixó y de no haber aumentat lo personal de vigilancia, no hi hagué cap robo ni mal fet que nosaltres sapiguem, durant dit dia.

Hem tingut ocasió de veurer los sellos-timbres de caoutchouc que van anunciats en l'avis de la tenda *La Catalana*. Entre 'ls aventatjes que tenen sobre los de metall se fá notar la comoditat de poguer timbrar sobre cossos durs, quedant lo dibuix perfectament marcat ab tota llimpiesa.

Dimecres al matí se celebrá en Casa la Vila una reunió á la que assistiren representants de las poblacions del Pla de Cabra, Cabra, Figuerola, Sarreal, Barbará y Pira, al objecte de veurer si podian posarse d'acort pera donar aventatjas á la empresa del Ferro-carril directe de Barcelona á Madrid á fi de decidir á la Junta de Govern del Ferro-carril de Valls á Vilanova y Barcelona, concessionaria d'aquella via, á adoptar lo trazat fet passant per la Conca de Barbará ab preferencia al estudiant per la banda del Priorat.

L'esperit general dels reunits fou lo de afavorir en tot lo possible á la Societat concessionaria. Los representants de Pla de Cabra y Barbará manifestaren que cedirian gratuïtament los terrenos per la esplanació de la via, y los demás manifestaren que si bé no tenian facultats per decidir-se á fer igual ofrena en nom de las poblacions que representavan, se consultaria lo parer de aquestas y 's donaria la resposta que creyan seria afirmativa.

Tenim, donchs, que, las poblacions de dalt se interessan com nosaltres mateixos y cosa que los es propia, pera que la via projectada passi per ellas, arrancant, com es natural de esta Vila. Per altre part, las poblacions de la via projectada per la banda del Priorat, la qual arrencaria desde la estació de Salamó ó de La Nou, fan també tota mena de treballs pera conseguir que la via á Madrid passi per ellas.

No tardarém pas molt temps en saber quina será la preferida. Nosaltres, unint nostra veu á la de las poblacions del Nort ab las quals mantenim estretas relacions comercials que representan un no despreciable transport que 's faria per aquella via, demaném á la Societat Ferro-carril de Valls á Vilanova y Barcelona, que estudihi detingudament los dos camins, sens fiarse de personas interessadas particularment en un ó en altre, convensuts de que, si ho fá aixís, veurá que li es mes beneficosa la via per dalt la Conca que no pas per lo Priorat.

..

A instancia de alguns vehins d' esta Vila, fem present á D. Pere Anton Torres com alcalde de Tarragona, lo ben rebut que seria un acort del excel·lentíssim Ajuntament que presideix disposant que en lo portal de Lleyda de aquella ciutat se establís un fiellato de consums pera facilitar la entrada y sortida de tots los carruatjes anants ó provinents de la carretera de Lleyda, als quals, avuy se 'ls obliga á donar un rodeig pera entrar á la ciutat tenint, de verificarho per los portals de San Francesch ó per lo del Francolí.

Temps atrás ja lo Sr. Alcalde, D. Joseph Fábregas, pensá atendre aquest punt, mogut per los perjudicis que ocasiona la perda de temps y per las instancias de los perjudicats en primer terme, com son los carreters, als quals digné's ocupar de sa petició tota vegada que la considerava justa.

Nosaltres esperém del bon desitj que de servir al comers y á tots los rams té lo Sr. Torres, que manará estudiar est assumpto, resolventlo de conformitat á lo que exigeis l' estalvi de temps, sens necessitat de escitació de part.

..

Nostre Ajuntament sembla que tracta de seguir arreglant los carrers. Aplaudim l' idea. Aixís es com los representants del poble se guanyan las simpatias de tothom.

Avant, donchs, y que després d' aquesta mellora segueixin las altres que havem anunciat tantas vegadas en nostra publicació.

..

La Companyia de sarsuela que treballava en las ciutats de Tarragona y Reus, avuy inaugura sas funcions en nostre Teatre Principal, ab la popular sarsuela *La Marsellesa*. Vist lo personal y la producció que posan en escena, es de creurer que hi haurá una regular entrada.

..

Lo Dimecres pròxim passat tinguerem lo gust d' estrenyer la mà de nostre benvolgut amic lo notari de Sarreal, D. J. Ramon Vidáles, qual, vingué acompanyant una comissió de propietaris de dita Vila al objecte de assistir á la reunió, tinguda en Casa la Vila, de que parlem en altre solt.

..

Lo Ajuntament ha cridat ja á varis gremis á fi de demanarlos se fassi per encabesament lo reparto de consums pera lo pròxim any vinent. Fins al present no s' ha pogut conseguir res per falta de assistencia de agremiats en número sufficient.

Tenim entés que se anirá cridant á tots

los demás gremis pera veurer si s' pot conseguir fer la cantitat per concepte de contribució de consums per medi d' encabessament, y no tenir necessitat de acudir á posar lo dret als portals, com tingué de fer-se á principis del present any económic.

..

Espanya conta actualment ab 48 gasómetres que son los de Madrit, Valencia, Alcoy, Zaragoza, Oviedo, Guíjon, Murcia, Sevilla, Granada, Cádiz, Jerez de la Frontera, Huelva, Valladolid, Coruña, Bilbao, Almería, Málaga, Santander, Castellon de la Plana, Córdoba, Linares, Grao de Valencia, Barcelona ab dos, San Martí de Provensals, Tarragona, Tortosa, Reus, Valls, Vilanova, Sitges, Vilafranca, Sans, Gracia, Sant Gervasi, Sarriá, Sant Andreu, Sabadell, Tarrasa, Manresa, Lleyda, Vich, Manlleu, Girona, Figueras, Mataró, Granollers y Blanes. —Dels quals resulta que Catalunya sols conta ab 26, corresponent los altres 22 al resto d' Espanya.

CORRESPONDENCIA.

Sr. Director de LA PATRIA CATALANA.

Verdú, 21 Abril de 1881.

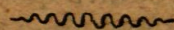
Molt Sr. meu: Ans d' ahir á las 6 de la tarde vareig arribar á aquesta població. y, no li escriguí al moment pera no havé pogut obtindre datos exactes referents á la fira. Despés de recórrer tots los corrals, dech manifestarli, que lo bestia del *Poitou* ha sigut escás, y per consegüent los seus preus mes que cars. Per l' hora present, las operacions verificadas sols han tingut lloch entre 'ls mateixos tractants, per no haver encara comensat la fira entre 'ls particulars. De bestia mular s' han presentat exemplars molt bons, pero 's calcula en gran número menos que altres firas. En quan á cavalls d' alsada han sigut escassos. Lo que ha cridat l' atenció de tothom son uns cavallets gallegos que 's trovaban en lo cor-

ral del Ros y, segons veus, avuy n' arriban cent mes. He sentit á alguns tractants queixarse de la nova disposició sobre las guias, puig molts que no estavan enterats del decret, s' han trobat ab inconvenients pera entrar son bestia á fira, per no está munits dels papers necessaris.

Ahir plugué casi tota la tarde, donant lloch á poch moviment.

Com la verdadera fira no comensará fins dissapte ó diumenge, tanco aquesta promentli escriurerne un altre ab mes detalls.

LO CORRESPONSAL.

MALALTS Y PRESOS.

Est matí á l' hora en que s' reparteix lo present número, recorra los carrers d' aquesta Vila la professó del Combregar General pera visitar als malalts y presos.

Parlém donchs d' ells. Dels malalts, eixos desgraciats que tenen un peu á la fossa. Dels presos, eixos infelissos á qui la societat castiga per sos extravísos; y aixís tal com las ideas ens vingan, sens estudis ni pretensions, passem á fer algunas consideracions sobre uns y altres.

Qué es lo malalt?... Mireuse 'l estés en lo llit enfonsantse com si la terra l' cridés pero sepultarlo abans d' hora; la cara marsida, ossosa, la vista distreta y apagada, sens un moviment que denoti vida, abatut, trist, desesperansat de trobar remey, vivint com un vegetal en apariencia y morint de sufriments físichs y morals no pocas vegas. ¿Qui li donará consol? Per ell no naix lo Sol que al mon anima, la pluja fecundant per ell no cau, no hi há distinció de dia y de nit, tots li son iguals y totas las horas son de dolor. La medicina s' estrella contra la malaltia, entorn del llit regna una certa soletat, un cert temor, un respecte misterios com en presencia d' un cadavre; ningú s' hi acosta ab la cara somrient, ningú s' atreveix á profanar l' atterradora ma-

gestat d' una víctima sentada en lo cadafalch de la mort.

Si 'ls sufriments materials al debilitar las forsas corporals y l' impuls de vida no debilitessin las facultats del esperit, las grans malalties y l' agonia serian un martiri superior á tot altre suplici per la continuïtat, á voltas, de llarga duració del mal.

Malalties hi ha que donan una inconcebible tristor al pacient. ¿Habeu tingut que assistir á algú, malalt d' una gástrica? L' haureu vist ab una profunda melancolia, rebutjant la conversa; molt sovint las llágrimas brotan de sos ulls..... pregunteuli perque plora y vos dirá que 'l deixau estar, que no hi pot fer mes, que te ganas de plorar. ¿Habeu assistit á algun tísich? Lo veheu ab aquella tranquil·tat ab ribets de bon humor, com si no estés malalt, inposantvos ab la dolsura de sa mirada; enrahonant, apesar de la fatiga que ha de fer, solsament pera complaureus.... Si l' tísich no tingués eix dó que 'l fa semblar ignorant de sa malaltia ¿quin suplici no seria? La naturalesa té unas grans disposicions.

Los malats tenen l' alicient y ajuda de la medicina, eixa ciencia que está disputant á la naturalesa lo esperit de vida y manera de conservar-la per mes temps. Ella ha conquistat molts llorers, ha conseguit grans victorias; mes no arribará may als somnis del materialista, perpetuant l' existencia del individu, perque l' individualitat es dualitat en existencia, la de la materia que podrà conservar-se inalterable per temps indefinit, la del esperit que retorna á sa patria immortal.

Si la pérdua de salut es baix tots conceptes digne de commiseració si en presencia de un malalt ens afectem é instinctivament voldriam á tota costa retornarli lo perdut vigor y plenitut de vida, una sensació semblant, un paregut sentiment de compassió ens anima en presencia de un pres. ¿Será que té alguna relació la situació del malalt ab la del pres? Pot ser si. Si aquell ha perdut la salut aquest ha perdut la llibertat tan apreciada, que fora d' aquella res hi ha tan envejat, si aquell jau en llit ó 's troba im-

possibilitat de gosar del mon, aquest jau en una petita cambra privat de igual ventura. Un malalt está pres per sas dolencias, un pres está malalt en son esperit.

¡Pobres presos! Pobres desgraciats á qui la Societat condemna á reclusió.... ¡Quan podria dir en est dia y en l' acte de la Visita Excelsa que rebeu! La Societat, com imperfecta, es venjativa: ni que os mogui lo mes gran arrepentiment per vostra falta si n' habeu comés, no vos perdonará la pena, perque la Societat no es perfecta ni en bondat ni en la misericordia. La estatua de la humana justicia es una deformitat asquerosa devant la bellíssima imatge de la divina justicia. Aquella es inexorable, fatal, sens reserva, en lloch d' atmetrer reparació castiga; y aquesta no, aquesta atmet lo arrepentiment, aquesta perdona baix ferm propòsit d' esmena, aquesta absolt á condició d' estar verament empenedit y resolució de no tornar á faltar. ¡Estranya divergencia!

La distancia que separa abdos justicias es inmensa, es la que hi ha de lo material á lo esperitual, de lo finit á lo infinit. L' humanitat no pot extendrers mes que á jutjar l' home material, la Divinitat jutja l' home en son esperit. Aquella disfruta com un tigre desnucant ó desquartisant un cadavre y donantlo á las bestias per reputarlo indigne de sepultura; com si la materia, lo cos, fos responsable de la causa que l' ha mogut, com si lo cástich haguesse de caurer sobre l' instrument y no sobre qui lo ha fet mourer.

Error gran é imperdonable que va desapareixent á mida que l' humanitat avansa en lo camí de la perfecció. Los cástichs materials van abolintse pera donar lloch als morals. Las penas afrentosas usadas altres épocas han anat desapareixent, per mes qu' encara 'n quedin per ignominia del nostre sigle. A poch á poch se camina á donar al esperit la verdadera preponderancia que té sobre la materia.

¡Oh! Qui pogués tornar al mon d' aquí mil anys: com s' escriuriria sentir tractar á las generacions presents. No ab tant d' horror parlem nosaltres dels bárbaros circo de la antiga Roma com ells parlarán

de nosaltres. Prou admirarán los invents moderns com ara admirém las obras colossals que los antichs feren; mes en la part moral objecte serém de burlas y d' escarni.

Es de planyer á nostre sigle son descuit culpable devant tanta activitat com en los demés rams desplega, y molt mes son de planyer los infelissos apresonats, perque ells tocan las consecuencias d' aytal abandono. ¡Pobres desgraciats! Aquí vos tenen tancats com á bestias, sent aixís que, instruintvos en los debers socials, ensenyantvos á guanyar honrosament la subsistencia, demonstrantvos lo vostre mal procehir passat seriau útils al mon. No hi ha recurs pera vosaltres, no podeu per ara esperansar gran cosa de la Societat, no podeu confiar gaire ab los sentiments actualment predominants en la humanitat, haben de mirar mes lluny, haben de remontarvos mes alt, haben de passar los límits de lo mundanal, haben de aixecar vostre apel·lació al Jutje Suprem, al que sab vostres secrets, al que ha llegit en vostre consciencia, al que ha de ser vostra Esperansa, al que perdona y aixeca al humil, y olvidant rencors, penetrats del esperit de caritat al pròxim, reconcentrantvos, en Ell deuen buscar consol en las miserias.

Deu es gran, mes gran del que nosaltres podem imaginar: l' immensitat del espay es una sombra de sa grandesa, son amor vers l' home es infinit, per ell sacrificá l' que mes estimaba, per ell s' instalá en la terra, per ell está sempre ab los brassos oberts pera abraçar-lo y per ell accedeix á visitar-lo.

Malalts, aquí teniu la salut; Presos, aquí teniu la Llibertat; y no cregau que sou sols malalts los que patiu del cos ¿Qui hi ha que no estiga malalt de l' ànima? No cregau que sols esteu presos los tancats ¿Qui hi ha que no estiga pres en aquest mon tan estret per culpa nostra? Presos som y malalts condemnats á mort desde que nasquerem, per aixó 'ns associem al acte de amor, de bondat y de grandesa qu' avuy celebra la Catòlica Esglesia.

+ LA TRISTESA DE LAS FLORS.

Una roseta del camp de casa es qui governa 'l jardí d' amors; la doncelleta qu' avants s' hi veyia lluint sas galas per l' encontorn, ja fá alguns dias que no 's deix veurer, y á mi 'm fa creurer.... ¿Digaume flors? Tú, Violeta, ¿potser sabrias, ja que modesta 't mostres en tot... no sabs la causa, perque la nena com ans no baixa, ni cull mes flors? —¡Prou plors me costa! Era m' amiga, tot m' ho contava, dessota l' olm, gosant de l' ombrá, de 'ls cants alegres de cadeneras y rossinyols. Que no 's deix veurer, ja fá alguns dias, jo, prou la busco, mes no la trob', — ¡Oh! no hi ha dubte, qu' aquesta ausencia... Digas, Tulipa, ¿ne sabs quelcom? —En temps anrera, jo, vaig servirhi de missatjera dels seus amors, mes, si 'm preguntan perque 's l' ausencia, á fé us contesto que no 'n sé un mot. — Contesta l' Eura: —Jo, vaig texirli bonica corda pe 'ls seus amors, y un llás dolcíssim la Maresselva y un llás dolcíssim la Maresselva; l' hi treballava dintre del bosch; mes, si 'ns preguntan perque no 's mostra... ni jo, ni ella... —Pus, allavors... ¿Potsé ho sabrias, Herba Lluisa? —¡Quantas vegadas l' hi donguí brots! Quantas vegadas l' hi preguntava ¿qual es la causa del teu dolor? Com mes l' hi deya, mes s' entristia, per mes que feya no 'n treya un mot. — Aquesta nena, per consolarla, diu la Rosella ¡Be hi fet esforços!... per prechs y medis, sas amarguras... no crech per ella trobá un consol. — Qui 'n té la culpa es l' avaricia, surt á las horas lo Botó d' or. — Y á mí que 'm contas, lo Narcís deya, conech sos pares de molt á fons. Volen que 's casi ab altre jove qu' ella refusa y no sent amor. — Aquesta historia ja 's molt antiga,

L' Herba Cevera diu allavors.

—Pero 'm buscavan per unas fullas, respont la Malva qu' estava aprop.

—Ants qu' arribesses... lo Xiprer conta, la doncelleta ja havia mort; puig dono sombra á la garlanda de Sempre-vivas que té al seu clot.

.

Desd' aquella hora las flors se veuhen sempre marsidas y sense olor; tot per la nena, porque ja 's morta... ¡Adeu per sempre, jardí d' amors!

ORIGENS.

Las plantas, eix adorno vegetal que embelleix la superficie del mon que nosaltres habitem, que 'ns proporciona los fruits, fustas, flors y demés productes que regalan nostre paladar, y que, ajudat per las ciencias y la industria proveheix nostras necessitats y satisfá nostres capritxos, no ha tingut sempre las mateixas formas ni ha produït los fruits en qualitats iguals á las que tenen avuy dia. Hi ha hagut un temps en que, l' aspecte de la vegetació era essencialment distint y si fos possible comparar los camps en son estat primitiu ab lo cop de vista que presenten actualment, s' hi veuria tan marcada diferencia, que no semblaria sinó que dintre de la naturalesa hi havia dos distints mons vegetals.

Aquells de nostres lectors qu' hagin tingut ocasió d' observar lo modo com una planta se pot modificar per medi d' un cultiu estudiat, compendrán perfectament que 'ls vegetals que 's cultivan avuy dia han d' esser precisament molt diferents dels que hi havia en son estat primitiu. Aquest canvi, aqueixa metamorfosis, s' ha obrat á forsa de cuidados especials, fills del desarrollo que la ciencia agrícola ha obtingut en lo trascurs dels segles, ademés d' altres cau-

sas que no esmentem porque necessitariam fer un estudi mes fondo del que 'ns hem proposat al escriurer aquestas ratllas.

De totas maneres, la causa que mes poderosament ha contribuït á canviar l' aspecte de la vegetació, ha sigut lo cultiu de la terra, que es lo de las plantas, obligat per lo desitj de mellorar las produccions tant en quantitat com en qualitat.

L' agricultura, segons los Egipcis, vá esser inventada per Osiris, que era una de sas divinitats; y un trofeu que li pintan á la ma com una especie de xurriaca, no significa altre cosa que una arada de forma primitiva.

Los Grechs atribuïan l' invenció de l' agricultura á Céses ó bé á son fill Triptolomeu.

Los primers habitants d' Italia van donar lo rango de deus á Saturno y á Jano, per haverlos ensenyat l' agricultura.

Los Caldeus foren, sens dubte, grans pagesos si s' considera lo molt que feyan produir sos camps qu' arribaren á donar de dos á trescents grans per cada hu que se 'n sembrava.

Los Cartaginesos, d' origen fenicio, feren de l' agricultura un estudi molt fondo, com ho demostran los vint y vuyt llibres qu' escrivé Mayon, sobre aquesta ciencia.

En Roma no era ménys apreciada l' agricultura que en Egipte y altres pobles antics. La primera institució religiosa que fundá Rómul fou la dels sacerdots *arbrals*, dedicats á implorar dels Deus la fertilitat dels camps. En la primera moneda varen imprimir l' imatge d' un bou ó moltó (*pecus*), emblema de l' agricultura, de qual figura prengué aquella lo nom de *pecunia*. Las tribus rústicas van esser preferidas á las urbanas en obsequi á la agricultura; y 'ls cónsuls, dictadors y demés magistrats cultivaban la terra ab sas propias mans, tenint á gloria moltes vegadas lo donar un renom á sa familia que, trasmetentse á sos descendents, recordés la ocupació predilecta en que s' havian distingit sos antepassats, com los Pissons, Léntuls, Fabis, Hortensis, Cicerons, etc. etc., y xifrant tota

sa gloria en l'adquisició d'una corona de llor, alsina, agram, ó bé d'altres vegetals.

Las familias Asinia, Vitellia, Suillia, Porcia, Ovinia y altres foren anomenadas així per haverse distingit sos ascendents en la cria de diferentes classes d'animals, tots ells, interessants á l'agricultura.

L'història romana està plena d'exemples d'homes que de l'arada passavan al triunfo y del triunfo á l'arada. Aquest sens dubte ha sigut un dels primers instruments qu'inventá l'home pera cultivar la terra. Los egipcis atribuían sa invenció á Osiris y 'ls fenicis á Dagon. En temps de Jacob se treballava en Arabia la terra per medi de bous, lo qual suposa l'ús de l'arada. Los xinos pretenen tenir est instrument de Chin-hong, sucesor de Fohi; los grechs, de Céses reina de Sicilia y de Triptolomeu rey de Eleusis.

L'arada dels antichs era molt senzilla. En son origen no era mes qu'un tros de fusta molt llarch y encorvat, de manera qu'una part entrés en la terra y l'altre servís pera junyir los bous: no portava ferro ni cap classe de metall: solsament hi posavan una especie de mánec pera que l'conductor pogués governar á sa voluntat. Despres se vá fer l'arada de duas pessas, una llarga pera junyir los bous y altre curta pera introduirse y remourer la terra, parecudia á un áncora. Aquestas foren las aradas de que s'serviren los grechs. Plini atribueix als Galos l'invenció de l'arada montada sobre rodas. Los romans usaren també una arada molt senzilla, qual ja allavors, no podia esser embargada en cap cas, com tampoch los demás instruments de llauransa.

Posteriorment, en diferentes épocas varios agrónomos y algunas societats agrícolas han ideat melloras en est instrument que l'han variat favorablement, quals variacions es llástima no hajan adobtat encara molts paissos que 's valen de l'arada antiga, sense mes recomanació que la de haverse servit d'ella sos avis.

LA CATALANA.

CARRER DE BALDRICH, 16, CANTONADA.

Llibreria, papereria, estamperia, cromos, llibres ratllats y efectes d'escriptori;

Centre de subscripcions y agencia de encàrrecs pera tota mena d'obras y periódichs, tan nacionals com del estranger, encara que siguin d'Ultramar.

Entre altres llibres hi ha en venda lo tant celebrat drama catalá, escrit per En Federich Soler (Pitarra), premiat en los Jochs Florals de Barcelona en 1879 y estrenat ab gran aplauso en lo teatre Romea, titolat:

LO DIR DE LA GENT.

La parodia del mateix drama

LO XIU... XIU...

de la qual s'han fet ja tres edicions en lo poch temps que fá de son estreno.

GUILLERMO SHAKESPEARE

PER

VICTOR HUGO.

Obra que no necessita de recomenacions.

SELLOS DE CAOUTCHOUC

mes ventajosos que 'ls de metall, á preus convencionals.

TARGETAS,

PAPER Y SOBRES **U** TIMBRATS

á preus cómodos.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CALENDARI DE LA SETMANA.

Dia 24.—Dium. *de Quasimodo*. S. Fidel mr. y Stas. Bona y Doda vgs.

Dia 25.—Dill. S. March Evangelista.

Dia 26.—Dim. Sts. Cleto y Marcelino pas.

Dia 27.—Dimec. S. Pere Armengol mr. y S. Anastasi papa y mr.

Dia 28.—Dij. S. Pau de la Creu fr., San Prudenci bisbe y S. Vidal mr.

Lluna nova á las 10 horas y 33 ms. del matí en TAURO.—*Vari, trons.*

Dia 29.—Div. S. Pere mr. y S. Robert abat del Cister.

Dia 30.—Dis. Sta. Catarina de Sena vg., S. Pelegrí cf. y Sta. Sofía vg.

REGISTRE CIVIL DE VALLS.

Defuncions y naixements haguts desde las dotse del dia 16 á las dotse del dia 23 de Abril de 1881.

NASCUTS.

Homes.		5	} 7
Donas..		2	

MORTS.

Homes.		2	} 6
Donas..		4	

DIFERENCIA 1.

CORREUS.

ENTRADAS.

De Tarragona, Barcelona, Valencia y sas líneas á las 12 del mitj dia.

De Lleyda, Madrit y Nort d' Espanya á las 5 y 15 minuts de la tarde

SORTIDAS.

Pera Tarragona y demás á las 2 y 15 minuts tarde.

Pera Lleyda y demás á las 9 y 15 minuts mati.

NOTA.—La correspondencia se recull dels busons dels estanchs tres cuarts d' hora abans de la sortida y del buson principal á las 9 mati y 2 de la tarde

COMUNICACIONS.

COTXES DE TARRAGONA.—Surten á las 6 y mitja del mati y 2 de la tarde. Arriban á las 9 del mati y 5 y mitja tarde.

COTXE DEL VENDRELL.—Surt á las 2 de la tarde; arriba á las 12 mitj dia.

COTXES DE VALLS Á LA PLANA.—Surten: pera Reus y Tarragona á las 7 mati y 2 de la tarde; pera Lleyda á las 9 mati y 5 de la tarde. Arriban á Valls á las 9 mati y 5 y mitja horas tarde los del nort: y á las 12 horas mitj dia y 8 del vespre los del tren de Tarragona.

EXTRACTE DEL MERCAT.

<i>Esperit de vi</i> 35° xeressana.	89	duros.
Id. <i>industria</i> 35° id.	81	id.
Id. <i>brisa</i> 35° id.	69	id.
<i>Refinat.</i> carga.	24 1/2	lliuras.
<i>Holanda.</i> id.	20 1/2	id.
<i>Anissat doble</i> 30°. id.	24 1/2	duros.
Id. <i>prim</i> 17° 1/2. id.	14	id.
<i>Vi negre superior</i> id.	34	pessetas.
Id. id. ordinari. id.	27	id.
Id. <i>blanch.</i> id.	15	id.
<i>Mistela negra</i> id.	56	id.
Id. <i>blanca.</i> id.	36	id.
<i>Oli</i> 1.ª cortá.	12 á 11 1/2	ral.
Id. comú. id.	11 1/2 á 11	id.
<i>Sabó.</i> arroba.	21 á 30	id.
<i>Cánem</i> del país. id.	40 á 48	id.
Id. de Russia. id.	21 á 30	id.
<i>Garrofas.</i> quintar.	23 á 22	id.
<i>Farinas</i> 1.ª arroba.	á 19	id.
Id. 2.ª id.	á 17	id.
Id. 3.ª id.	á 13	id.
<i>Segó</i> cuartera doble.	á 20	id.
<i>Blat bó.</i> cuartera.	á 74	id.
Id. comú. id.	á 66	id.
<i>Ségol.</i> id.	á 41	id.
<i>Ordí.</i> id.	á 26	id.
<i>Civada.</i> id.	Sens existencia.	
<i>Vessas.</i> id.	á 40	id.
<i>Moresch.</i> id.	á 32	id.
<i>Favons.</i> id.	á 36	id.
<i>Guixas.</i> id.	á 32	id.
<i>Llobins.</i> id.	á 34	id.
<i>Fasols.</i> id.	á 84	id.
Id. estrangers. id.	á 60	id.
<i>Sal granada.</i> quintar.	á 6	id.
Id. molta. id.	á 8	id.

TEATRE.—Gran funció per avuy.—Primera y única representació de la popular sarsuela en tres actes y cinch quadros, original dels senyors Ramos Carrion y Fernandez Caballero, titolada:

LA MARSELLESA.

A tres quarts de nou de la nit. Entrada 2 rals.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

LA VIOLETA.—Ball.

VALLS:—Estampa de Francisco Pellisser.